

– Eg eri úr eini familju, har tónleikur altíð hefur fylt nógv, og so havi eg bara sjálvur verið rættiliga áhugaður í tónleiki líka frá barnsbeini av, sigur René Hansen

MYND: RÖLANT WAAG DAM

hetta fyrsta árið verður einsamallur í Esbjerg.

– Ætlanin er, at eg hetta fyrsta árið finni meg til rættis á skúlanum og kann brúka nógv tíð upp á at venja harmoniku, men tá eitt ár er liðið flyta konan og okkara fyra børn niður til mín í Esbjerg, greiðir René frá. Hann hevur fingið sendandi eina tímatalvu frá skúlanum, og longu nú veit René, at hann kemur at hava ein fullkomiliga annarleiðis gerandisdag samanbórið við tann, hann hevur havt seinastu 14 árinum sum solumaður.

– Eg komi at hava vanligar undirvísingartímar og eisini ymisk skeið, men størsti parturin av tíðin fer við sokallaðum instrumenttímum, sigur René og fortelur, at hann væntandi fer at brúka millum átta og tíggju tímar hvønn dag upp á venjing.

– Hetta verður ein heilt onnur tilvera. Sum solumaður ert tú nógv úti millum fólk, men nú skal eg venja meg við at sita í einum undirvísingarrhøli og eisini brúka tíð einsamallur upp á at

venja harmoniku. Eg havi rættiliga ring bindindi, so tað verður spennandi, hvussu tað fer at rigga, sigur René við einum skálkabrosi.

Saknar seyðahundavenjing

Umframt at starvast sum solumaður hevur René fingist við seyðahundavenjing, og seinastu árinum hevur hann vant ógvuliga miðvíst við hundunum.

– Seinastu árinum havi eg arbeitt rættiliga seríøst við seyðahundum, og eg haldi næstan, eg kann siga, at tað hevur verið eitt fulltíðarstarv afturat mínum veruliga starvi, sigur René. Nú hann flytur til Danmarkar, er hann noyddur heilt at sleppa hundavenjingunum, og tað verður alt annað enn lætt.

– Eg veit longu nú, at eg komi at sakna venjingina við hundunum ómetaliga nógv. Eg havi havt fyra hundar seinastu tíðina, men teir havi eg selt, av tí at eg fari av landinum, greiðir René frá. Festið, sum hann hevur í Nólsoy, er hann eisini noyddur

at siga frá sær, meðan hann er undir útbúgving í Danmark.

– Konan kemur at hava festið í eitt ár, og tá hon og børnini flyta niður, tekur svágur mín yvir, sigur René, sum sigur seg fara at sakna náttúruna og djóralívið, sum er í Nólsoy.

– Tað er púra sikkurt, at eg fari at sakna at ganga á fjall, fletta seyð og alt tað, ið hartil hoyrir, men hinvegin so fái eg nógvar aðrar upplivingar ístaðin, hesa tíðina eg verði í Danmark, sigur René. Honum dámar væl at vera úti í føroysku náttúruni, og longu nú hevur hann hugsað um, hvussu hann skal fáa dagligu rørluna, meðan hann er í Danmark.

– Eg havi altíð rørt meg nógv og rokast úti í haganum, so nú má eg finna upp á okkurt annað. Eg má bara seta meg til sættis við, at tað frá mána-degnum av ivaleyst verður til onkran rennitúr á asfaltinum í Esbjerg ella okkurt líknandi, sigur René.

Málið er at undirvísa

Høvuðsorsøkin, til at René fer úr Føroyum og niður á Syddansk Musik-konservatorium í Esbjerg at útbúgva seg, er tann, at hann kundi hugsað sær at undirvíst í harmoniku í Føroyum.

– Málið er avgjørt at kunna undirvísa. Tá eg havi tikið hesi trý árinum á skúlanum, havi eg neyðugu førleikarnar til at undirvísa, men mann kann eisini byggja meira upp á útbúgvingina, sigur René. Til ber nevnliga at lesa í tvey ár afturat teimum trimum, soleiðis at René so hevur eina masterútbúgving, men í fyrstu atlugu tekur hann trý tey fyrstu árinum, og verður harvið bachelor.

– Eg havi ikki havt møguleika ella kanska heldur ikki givið mær stundir til at venja harmoniku, so nú sleppi eg at venja so nógv eg vil og tími, sigur René. Hann vónar, at hann eftir lokna útbúgving er blivin so góður, sum hann nú einaferð hevur møguleika at blíva.

– Hvussu góður kann eg blíva? Tað er tað eg vil, blíva so góður sum eg kann, sigur René.